

MEDLEMSBLAD **FREM**

Boldklubben

NR. 7

DECEMBER 1951

7. AARG.

Glædelig Jul
1951

IRANZ
TÜCHSEL

NEDRYKNINGSSPØGELSE

Fra Guldepennen

Et aar gaar paa hæld, og for os i Frem vil 1951 maaske *alene* blive husket som det aar, hvor klubben spillede sin maaske mest betydningsfulde kamp i alle de mange turneringer, klubben har deltaget i i sin 65-aarige levetid. Kampen mod KB i foraret, som sikrede os mod nedrykning og dømte KB, vil sikkert for alle klubbens tilhængere blive staaende i hukommelsen et stykke ud i fremtiden, og heldigvis blev den et lyst minde.

Efter en række kampe, hvor skuffelserne var legio, viste vore unge spillere — sikkert til stor overraskelse for de fleste — at de netop til denne kamp havde bedre styr paa nerverne end de gamle rutinerede KB'ere, og i besiddelse af det gamle fighterhumør, som tidligere har bragt klubben baade gennem vanskeligheder og til triumfer. Det var et tilfælde — idet jeg stadig betragter en række afgørende resultater i forarets kampe som tilfældige, vundet — som flere blev — ved et eller et par tilfældige spark under kampene — at det skulle blive Københavns to ældste boldklubber, som netop i aar kunne fejre runde fødselsdage, der var deltagere i »nedrykningsfinalen«. Men et tilfælde, som dog maatte forudses, fordi det var let at konstatere den sportslige tilbagegang paa grund af tabet af »gammelt blod«.

Spillestyrken i 1. division kan vel bedst karakteriseres ved »idag dig — imorgen mig«, for flertallet af klubberne kan ikke føle sig befriet for truslen om degradering. »Idag« blev det KB, og som jeg udtalte i foraret, var KB sikkert den klub, der kunne gøre opholdet i 2. division kortest. Med den stilling KB har idag, skal der sikkert sort uheld til, for ikke at kunne vende tilbage til 1. division i løbet af et aar, og det giver mig bevis for, at god gammel boldkultur fornægter sig aldrig.

Vi er selv nr. 3 idag med 10 points. Det er *eet* point og *eet* nr. daarligere end ved sidste efteraars afslutning, saa selvom stillingen ser betryggende ud, er der ingen grund til at lægge sig til hvile, ihukommende sidste foraaars forløb. Under

een synsvinkel kan man maaske betegne den som bedre end sidste aar, idet 3 udekampe er afgjort med maksimumpoints til os, og der kun resterer to udekampe i foraret, Odense, som næsten er blevet hjemmebane for vort unge hold, og Aarhus, hvor vi ogsaa har klaret os med hæder de sidste gange.

Det er imidlertid min tro, at kan holdet, specielt angrebet og fløj-halvs, faa det spil frem, som det viste i Køge, saa ligger der mange points og venter paa os, og saa er chancen for en fin placering tilstede.

For de øvrige hold har efteraret bragt en glædelig fremgang. Seniores er bedre placeret end i de sidste aar, og det glædelige er, at det er de unge spillere, der nu er ved at vænne sig til seniorfodbold. I ungdomsafdelingen arbejdes der energisk, og rundt om paa holdene findes der talent nok til at se fremtiden imøde med nogenlunde sindsro. Det er mit indtryk, at indendørs-træningen sidste vinter bragte os et skridt i den rigtige retning, og at træningen denne vinter, som er blevet intensiveret, vil bringe os endnu længere ad den rigtige vej.

Økonomisk vil aaret maaske »faa begge ender til at mødes«. Det er dyrt at drive en klub som FREM, udgifterne stiger stadig, indtægterne ikke i samme forhold. Fra 1. januar træder kontingentforhøjelsen i kraft, men det er stadig billigt, meget billigt at dyrke boldspil i klubben. Tilgangen er fortsat stor, og spørgsmaalet, om vi stadig kan administrere en saadan stor ungdomsafdeling hænger i luften. Pladsen i omklædningsrummene og spørgsmaalet om at finde egnede lærerkræfter er de mest brændende problemer. Det har gaaet hidtil, forhaabentlig kan det blive ved at gaa. Det ville være en personlig sorg, om vi en dag skulle sige nej til en dreng, der gerne ville spille fodbold i FREM.

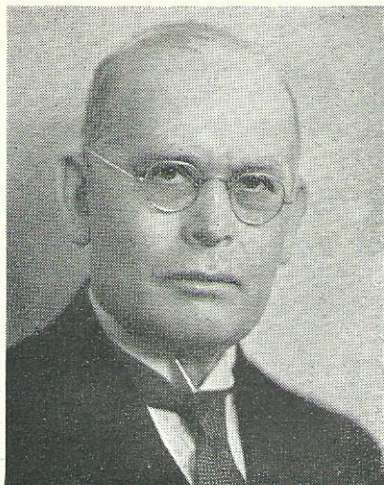
Aaret, der er gaaet, har vel for de fleste af klubbens medlemmer bragt baade ærgrelser og skuffelser imellem glæderne, men for klubbens spillere og de mange officials maa det være nødvendigt ikke at bringe ærgrelserne og skuffelserne med over i det nye aar. Vi lærer af det passerede og bliver saa forhaabentlig klogere, og saa tager vi fat paa en frisk igen. Det koster tid og arbejde at naa de maal, man har sat sig, men saa er glæden ogsaa saa meget større den dag, man staar ved dem, og 1952 vil ikke adskille sig fra 1951 med hensyn til arbejde, der er nok at gøre for enhver, som har lyst. Red.

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Louis Østrup

Netop i det øjeblik medlemsbladet gaar i trykken, har vi modtaget meddelelsen, at klubbens grand old man, generalkonsul Louis Østrup, pludselig var død d. 12. december.

Det er med den største sorg, alle vi Frem'ere modtager denne meddelelse. Enhver, som kender lidt til klubbens historie, ved, hvad vi skylder Østrup. Hans betydning for klubben, maaske mest i de trange aar, kan næppe overvurderes. Hans pligtfølelse, retlinethed og idealistiske indstilling til boldsporten gjorde ham selvskreven til de største poster i dansk boldspils ledelse, men aldrig glemte han sin klub. Saa sent som dagen før sin død havde han aflagt sin næsten ugentlige visit ude i vort anlæg, og vi vil savne ham der, ligesom vi vil savne hans fine ranke skikkelse til vore kampe i Idrætsparken.

Og vi vil savne ham til vore generalforsamlinger, naar han paa sin noble og næsten for blide maade tog del i diskussionen. Man lyttede gerne og med glæde til baade ros og ris fra hans mund.

Han var en forhandlingens og fordragelighedens mand, og havde derfor næppe een uven. Skulle en saadan have forekommet, maatte han saa sikkert have bøjet sig i respekt for Østrups mening, udsprunget, som de var, af hans idealisme og retfærdighedssans.

Vi Frem'ere bøjer idag stille vort hoved i taknemmelighed ved hans baare og udtaler et:

ÆRET VÆRE HANS MINDE.

Vilh. Skousen.

Medlemsbladet vil i næste nr. bringe nogle detaljerede om Østrups liv og virke i boldsportens tjeneste.

Leif Nielsen

Den 20. oktober 1951 døde Leif Nielsen, kun 45 aar gammel. Den hjertefejl, der tvang ham til allerede i 1944 at holde op med at spille cricket, forarsagede ogsaa hans altfor tidlige død.

Leif var født og opvokset paa Vesterbro, og det var derfor naturligt, at Frem blev hans klub. Som dreng spillede han saavel fodbold som cricket og viste talent for begge dele; som voksen blev cricket imidlertid hans store kærlighed, og inden for denne sportsgren indlagde han sig store fortjenester i klubbens historie og fik derfor i 1946 klubbens guldnaal.

Leif var som cricketspiller et naturtalent, men han naaede aldrig de højder, hans talent betingede. Dette skyldtes vel nok i første række, at han, der var en udpræget humørspiller, spillede paa et svagt hold, hvis resultater som regel afhang af hans indsats, saaledes at der blev lagt et altfor stort ansvar paa hans skuldre.

Klubben er ham imidlertid megen tak skyldig, fordi han blev sin gamle klub tro og medvirkede til at holde spillet i live, fremfor at gaa i en anden klub, hvor hans talent kunne have bragt ham videre frem.

Det var blot synd for ham og en skuffelse for ham, at han ikke fik lov til at deltage paa det betydelig stærkere hold, klubben har haft i de senere aar.

Leif spillede 81 1. holdskampe; han har i disse kampe scoret 2158 points med et gennemsnit paa 19,9 og taget 194 gærder for 15,6 points pr. gærde. Hans bedste halvlege er paa 116 og 109 not out.

Leif har endvidere spillet 25 gange paa KBU's udvalgte hold; dette er en ualmindelig fin præstation, idet der kun er 1 spiller, der har spillet flere kampe for KBU. Han har i disse kampe scoret 579 points (15,2 pr. halvleg) og taget 36 gærder (13,0 pr. gærde).

ÆRET VÆRE HANS MINDE!

Hvad er galt i fodbold i dag?

Og hvad kan der gøres for at bedre og højne standarden?

Diskussionen om dansk fodbolds ringe standard idag gaar højt, og mange forslag til at forbedre den er fremsat, uden at man, efter min mening, er kommet ind paa det væsentlige — spillets **destruktive karakter** i sammenligning med tidligere tiders **konstruktive**, et fænomen, som er mere udpræget idag end nogensinde før, efter tre-backs systemets indførelse i begyndelsen af 30'erne.

Medlemsbladet har derfor bedt nogle af klubbens mere fremtrædende medlemmer, repræsenterende de fleste af klubbens perioder før og efter danmarksturneringens indførelse, at fremsætte deres syn paa ovenstaaende spørgsmaal og evt. udfra de tanker og spørgsmaal, jeg har rejst i den følgende indledning.

Overskriften burde rettelig hedde: „Hvad er galt i dansk fodbold“, da det naturligvis er det, der skal tages under debat. Men ved at udelade „dansk“, har jeg givet mig selv mulighed for at fremkomme med et par bemærkninger til indledning, som har spøgt i mine tanker nu og da.

Vi er her i København i aarene efter krigen blevet præsenteret for eliten af fodbold fra en række lande, blot for at nævne nogle eks. **England** (baade amatør og proff. landshold, samt en række klubhold med topplaceringer) **Scotland**, **Holland**, (landshold og klubhold) **Frankrig**, **Belgien**, (byhold fra **Antwerpen**) **Jugoslavien** (landshold og klubhold) **Italien**, („Milan“, „Atalanta“) **Polen**, (landshold), **Brasilien** („Sao Paulo“, „Flamengo“) osv. Det er muligt, at fejlen er min, men det er mig ikke muligt at klassificere eller blot erindre noget af det, jeg har set i disse efterkrigsaar (bortset fra enkelte tilfælde) som værende paa højde med det fodbold, jeg saa i det sidste tjaar op til krigen. For blot at nævne England, hvis fodboldherredømme før krigen var ubestridt, vil erindringen om disse straalende opvisninger af engelske klubhold (trods det, det var ferieture) stadig blive staaende i mit minde som fodbold i renkultur, og naar en række navne nævnes, som „Dixie“ Dean, Alec Jackson, Bob Kelly, „dovne“ Smith, D. Steel, „Ronnie“ Starling osv., for ikke at glemme „Arsenal“, med hele sit hold af straalende spillere, saa gaar minderne tilbage til en lang række dejlige fodboldoplevelser. Det er mit absolutte indtryk, at vi i disse efterkrigsaar ikke har set hold eller spillere af samme klasse, og at fodboldstandarden verden over er af en meget ringere standard. Krigen har naturligvis sin

store del af skylden, men man skulle dog mene, at der nu — efter seks aars forløb — burde være tegn til bedring, men det forekommer mig ikke at være tilfældet (stadig bedømt udfra det, vi har set her i København og ogsaa udfra det, jeg ved flere lejligheder har set i udlandet). Og for at pege paa noget temmelig aktuelt, saa er det min overbevisning, at jeg aldrig har set et saa daarligt, svensk landshold som det, der spillede her i København for kort tid siden. (Og det har — med nogle faa ændringer — fornylig haft Italiens proff. landshold paa nederlagets rand paa udebane).

Og saa tilbage til overskriften og det, der først og fremmest interesserer, **hvad er galt i dansk fodbold**, og **hvad kan der gøres for at højne spillets niveau indenfor de muligheder, der levnes** — og den tid, det er forsvarligt at forlange, spillerne skal ofre paa træningen, til at drive deres idræt som hobby og som amatører.

Som jeg tidligere har givet udtryk for, er det vel nu klart for de fleste, at den store afgang af spillere til proff. fodbold har skadet dansk fodbold for en aarrække. Det var jo spillers bedste teknikere, der forlod os, og savnet af dem, paa de ramte hold, er tydelig. De unge spillere, som nu har overtaget deres pladser, har, for de flestes vedkommende, ganske sikkert en hel del talent, men har ikke, som deres forgængere, haft mulighed for i ro og mag at vænne sig til divisionsfodbold og spille sig ind paa stærke hold, idet de selv blev hovedfigurer og straks er blevet indviklet i kampe paa „liv og død“.

Men det er kun een af siderne af problemet, som i sig selv er alvorligt nok. En hel del andre spørgsmaal dukker uvilkaarligt frem i tankerne, hvis man vil gaa dybere. Har De f. eks. lagt mærke til, at gennemsnitsalderen paa de spillere, som i de sidste par aar har debuteret paa landsholdet, ligger et godt stykke paa den gale side af 25? Hvilket altsaa i realiteten vil sige, at ingen af de unge spillere, som er kommet frem i disse aar, har været af en saadan kvalitet, at de var klar til landsholdet, til trods for, og der har været ganske usædvanlig billigt køb til størstedelen af pladserne. Det var dog i aarene før krigen ikke **ualmindeligt**, at debuten for en talentfuld spiller fandt sted i løbet af hans første par aar som senior.

Og straks melder det næste spørgsmaal sig, hvorfor kommer der saa langt færre **virkelige talenter** frem i disse aar, naar, som man ved,

Boldklubben **FREM**

stiftet 17. Juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, S.V.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (Lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

betingelserne for udviklingen af talentet indtil han bliver senior (øjensynligt) ikke nogen sinde i dansk boldsports historie har været bedre end idag. Danmark er efterhaanden — for de større byers vedkommende — dækket af en lang række ungdomstrænere — **uddannet paa DBU's kurser** og med **DBU's blaa stempel**. Træningsforholdene er **bedre** end nogen sinde, ungdomsafdelingerne **større** end nogen sinde, **men alligevel bliver talenterne borte**. De kom dog tidligere i saa stort antal, at der stadig var afløsning nok, og dengang havde man ingen „rigstrænere“.

Derved melder sig det næste spørgsmaal, er der noget galt med træningen? **Kvæler** man „naturtalentet“ ved at lægge det ind i en „spændetroje“ af træningsforskrifter og „autoriserede“ træningsmetoder lært paa DBU kurser? Det kan ikke nytte, som en god ven spøgefuldt sagde forleden, at man prøver at gøre en hjulbenet dreng kalveknæet, fordi erfaringen er, at de kalveknæede er større teknikere end de hjulbenede. Lægges der af ungdomstrænerne for stor vægt paa resultaterne i ungdomsafdelingerne, saaledes at man til holdene foretrækker den type af drenge, der i kraft af deres fysik kan have en afgørende indflydelse i ungdomskampe og derved lader de virkelige talenter forsvinde i den store masse? Og faren er vel særlig stor i dag, da materialet er stort.

Jeg kan maaske lige her fortælle et lille eksempel paa denne overvurdering af betydningen af en juniorkamp (drenge mellem 14 og 16). Et juniorhold mødte til en pokalkamp her i efteraaret, mod **FREM's** juniorene i Valby. Drengene kom omklædte i bil fra deres egne enemærker og havde opvarmning i 20 min. før kampen. Det forekommer mig at være at overeksponere kampens betydning og give drengene en helt forkert indstilling til den idræt, de har valgt som hobby. Og holde opvarmning med drenge i 20 min.???!!!

Et andet problem dukker op i samme aandedræt, **kravet om kondition** og atter kondition. Det er klart, at en daarlig tekniker maa være i bedre kondition en „boldspilleren“, og et hold af daarlige teknikere maa „møve“ for at have en chance mod et teknisk godt hold. De unøjagtige stopninger og de unøjagtige afleveringer **kræver et større „renderi“ og spild af kræfter**. Spørgsmaalet er, om ikke DBU (udtagelseskomiteen) har sin del af skylden for at have fremelsket en type, som — mildt sagt — er en **daarligere spiller** med en vis kondition? Læg-

ges der med andre ord for meget vægt paa konditionstræningen til fordel for den tekniske, og **kan** man i det hele taget lære seniors mere teknik? Burde det være en fodboldtræner og ikke en konditionstræner, som egentlig burde lede fællestræningen i DBU. — alle dens daarlige sider ufortalt?

„Kampen for livet“ i divisionsfodbold idag tvinger klubbernes spilleudvalg til at ty til denne type: **konditionsstærk** og **destruktiv**. „**Spoileren**“ har faaet sin store chance, og holdene, der har et robust og haardt spillende mandskab, som kan destruere modstanderens forsøg paa at spille fodbold, klarer sig bedst i dagens fodbold. Men er det ikke ødelæggende for spillets fremtid, og **skal man** blindt bøje sig for massernes (publikum og tildels pressens) krav om „nervepirrende“ kampe, hvor resultaterne er det afgørende? Det er jo saadan idag, at dersom et hold har faaet et enkelt maal, gaar det straks i defensiven og søger **med alle midler** at holde dette lille forspring, kort sagt, gaar **helt ind for den destruktive form for spil**, og **kan** man som ansvarlig fodboldleder idag bebrejde dem en sejr vundet paa denne maade?

Ja, saadan strømmer tankerne ind, og problemerne er jo til for at diskuteres og løses — om det er muligt. Men er der vej frem ... og **hvad** kan der gøres for at komme nogle af disse onder tillivs?
Red.

Svend Frederiksen:

Naar der tales om grunden til, at der spilles daarlig fodbold i dag, er jeg ikke enig med dem der mener, at det skyldes den automatiske nedrykning, som har eksisteret i adskillige aar, uden man derfor har talt om, det har skadet dansk fodbold. Det er jo ogsaa fortrinsvis københavnsk fodbold, der er blevet ringere, og i denne forbindelse er det naturligt at spørge om grunden til vor egen klubs lave spillestandard.

I første række skyldes det selvfølgelig, at vi har „exporteret“ 5 af vore bedste spillere sydpaa, samtidig med, at vi havde udskiftet vore halvgamle spillere, hvilket medførte at vi faktisk skulle skaffe et helt nyt 1. hold. Det gik udmærket det første halve aar, men siden den tid har der ikke været meget at glæde sig over. Spillerne har ikke udviklet sig, til trods for at talentet var til stede. Træningen er blevet passet, saa jeg vil heller ikke tro at svigtende kondition er grunden. Jeg vil snarere mene, at grunden er den, at en spiller ikke mere kan foretage sig noget, hvis træneren ikke er til stede. Tænk hvor mange gode spillere der er skabt, ved at den enkelte spiller selv i timevis har indøvet sine mangler. Som det er i øjeblikket, kommer spillerne til den aftalte træningstid og forlader spillepladsen saa snart træneren fløjter af. Jeg ved godt, at fodbold er et holdspil, men det vil kun gavne med 2—3 stjernespillere, som kan

trække sine medspillere op i et højere plan. Man undres ogsaa over saa faa gode spillere vi faar fra yngre afdeling, naar man tænker paa kvantiteten, og at vi har 12 trænere til at tage sig af drengene. Stivner man i træningsmetoderne, saaledes at drengenes naturlige spilleglæde og spillefacon pilles ud af dem, ved en misforstaaet opfattelse af de retningslinjer, der anvises paa D. B. U.s trænerkursus. Endvidere er det mit indtryk, at spillerne mangler den rette forstaaelse af, at for at opnaa gode resultater i kampene, maa der virkelig gøres en indsats paa samme maade, som vort 1. hold viste i kampen mod KB i foraaet.

Jeg vil dog ikke slutte uden at henstille til vore spillere om at gøre en ekstra indsats for igen at komme op af bølgedalen. Spillerne bliver saa fri for at høre om, at i gamle dage kunne vi spille fodbold, en udtalelse som mere eller mindre berettiget er blevet brugt siden fodboldens barndom.

Svend Frederiksen.

Bernhard Langvold:

Dette spørgsmaal er ikke nyt for den lidt ældre fodboldenthousiast eller -leder og vil sikkert ogsaa i fremtiden rejse sig med mellemrum, alt efter hvad tiden kræver af denne herlige boldleg. — Den gamle off side-regel blev ændret for at forøge angrebets muligheder for at score, og ændringen bevirkede — saaledes som ændringer i saa mange andre forhold straks avler andre ændringer for at imødegaa den nye tingenes tilstand — at forsvarrets taktikere fandt paa andre systemer for at formindske angrebets muligheder for scoring, og trebacksystemet blev en kendsgerning. Medvirkende hertil var ogsaa, at publikumsinteressen almindeligvis er størst for kampe mellem de hold, der ligger øverst i turneringen — man vil gerne se „topfiguren“ blive slaaet, — og klubbernes økonomi herhjemme er afhængig af førsteholdets indtjeningsevne, og derfor gælder det for en klub om at holde sig i toppen af turneringen.

Ved sammenligning af træningsmetoder før og nu og disses indflydelse paa spillets udvikling falder det i øjnene, at teori og kondition nu er sat langt mere i højsædet end tidligere. De amatørtrænere, som klubberne for 20—30 aar siden eller mere anvendte, blev først og fremmest udvalgt blandt fodboldspillerne, der stadig var aktive, eller tidligere var aktive, der ved deres egen dygtighed og i kraft af medfødt talent var i stand til at vise drengene og de voksne begyndere, hvorledes bolden skulle behandles, og vedkommende instruktør vidste som regel ikke selv, hvorfor f. eks. benstillingen skulle være saadan og saadan for at give den bestemte detaille den bedste udførelse. Spillets taktiske og teoretiske sider lagde man ikke saa megen vægt paa i almindelighed, og dette var naturligvis en fejl paa

mange omraader. Dette er efterhaanden gennem de forskellige unioners mange praktiske og teoretiske kursus afhjulpet, og de uddannede træneres kendskab til kondition, træning, teori, taktik, love osv. ligger nu paa et højt stude, og man gaar mere og mere frem efter de „skemaer“, som vedkommende selv har lært efter, og den enkeltes egne ideer og metoder glider let i baggrunden til fordel for en vis „ensretning“. Set paa bred basis er de nuværende metoder sikkert et fremskridt, og der er ikke tvivl om, at et vist system er nødvendigt, naar det har drejet sig om at faa spillet udbredt over hele landet, og det har ogsaa givet spillets nye tilhængere en bedre forstaaelse af, hvad det drejer sig om — men det har sikkert ogsaa medført, at spillet gennem denne metodiske oplæring har mistet noget paa anden maade; det er gaaet udover de unge talenter egne frie udfoldelse af fantasi og individualisme. Her tænker jeg især paa undervisningen af drengene. I gamle dage fik man nok vist, hvorledes de enkelte og svære ting skulle udføres, men derefter var det den enkeltes egne øvelser og træning og ved at se dygtige hold spille, at ungdommen hentede inspiration til nye tekniske færdigheder.

Kondition, træning, teori, taktik etc. tager efter min mening nu for stor en del af drengenes træningstid under udendørstræningen, og mon ikke der burde slækkes lidt paa instruktørens indgriben under øvelserne. Alt fra A—Z skal nu foregaa efter et forud tilrettelagt program, og naar der fløjtes af, er træningen forbi. Drengene bliver opflasket med, at der altid er en træner eller en leder, der afgør, hvad der nu skal ske, og meget lidt overlades til den enkelte selv, og det bevirker, at han efterhaanden tror, at de faa ugentlige træningstimer er tilstrækkelige til at blive en god fodboldspiller.

Naar han bliver senior, fortsættes til dels paa samme maade: Et fast træningsprogram 2 gange ugentlig, og saa mener spilleren, at det er tilstrækkeligt, fordi han er ophørt med at tænke selv, og han prøver ikke paa ved selvtræning at afhjælpe sine mangler. Jeg har i tidligere tider set mange enkelte spillere komme paa banen udenfor træningstiderne og gaa i gang med et eller andet. Jeg har f. eks. set Pauli træne i timevis alene dels med at indøve specielle detaljer, dels med at sparke til maalskiven osv. osv., altsaa arbejde med at indøve de ting, som vedkommende selv var klar over, at det kneb med. Nu ser man tværtimod ofte en spiller efter træningen øve sig paa det, som han i forvejen er bedst til, f. eks. ved at skyde til maalskiven, og der netop sparke med „det bedste ben“.

Alt for mange unge spillere overgaa fra ungdomsafdelingen til seniorafdelingen med „et koldt eller halvkoldt ben“, bevæger sig alt for lidt paa banen, placerer sig ikke til nyt spil, naar bolden er afleveret osv., og selvom en træner bør kunne bøde noget herpaa, skulle alt dette i forvejen være gaaet spillerne i blodet fra deres drenge- og ungdomstid. Jeg er bange for, at for mange ung-

domstrænere ogsaa er alt for meget ude efter „placeringer“, selvom dette for ungdomsholdene absolut bør komme i anden række, og naar man ser paa de helt smaa hold, viser det sig ofte, at en stor dreng absolut skal placeres efter sin fysik, altsaa spille back eller centerhalf, til trods for at det dog er en absolut fordel for en forwardspiller at have højde og kræfter. Efter min mening bør drengenes trænere heller ikke straks gribe ind, selvom der er nogle af drengene, der maaske „holder for meget af bolden“, og man bør absolut tilstræbe først og fremmest at lade disse hold opstille efter tekniske færdigheder og ikke efter vægt, men lade fysikken komme i baggrunden og teknikken i forgrunden.

Store talenter er — som paa alle omraader — undtagelserne, men fodboldspillet er ikke sværere end, at de fleste ved egen energi kan blive helt gode spillere, men dertil kræves, at boldglæden og energien er tilstede, og det har vist sig ofte, at disse egenskaber i det lange løb giver de bedste resultater. Det gælder derfor om at opelske glæden og lysten for fodbolden og undgaa „samlebaandstræningen“, der uvægerlig sløver de unges lyst og interesse for træningen. **Altsaa: Der trænes for lidt selvstændigt af de enkelte spillere, fordi de er blevet indpodet for meget: „Det ordner træner eller leder“, og der er derfor for lidt initiativ hos spillerne til at arbejde selvstændigt med manglerne, og i det hele taget trænes der for lidt og maaske paa en lidt forkert maade. Tænk paa de tidligere tiders unge spilleres gaaen op i træningen og i langt flere timer end nu, og jeg mener da ogsaa at have konstateret, at i perioder, hvor førsteholdet f. eks. har haft udvidet træning grundet paa særlige kampe i anledning af pokalkampe el. lign., har resultaterne som regel ogsaa vist sig at være bedre end ellers.**

Hvad spørgsmaalet om de nervebetonede divisionskampe angaar, da er det naturligvis rigtigt, at nerverne paavirker alt, men en spiller, der ved, han er i den rette træning og saaledes kan yde sit bedste i hver kamp, han vil hurtigt efter kampens begyndelse blive disse nerver kvit og kun tænke paa selve spillet, og jeg tror ikke paa, at det ville være nogen gevinst for dansk fodbold, om der i divisionerne skulle være oprykningskampe mellem divisionens nr. sidst og oprykningskandidaten.

Der kan næppe være tvivl om, at konkurrencen, hvad fodbold angaar, maa have den samme gavnlige indflydelse som paa livets alle andre forhold.

Jeg er ikke blind for, at de mange spilleres overgang til Italien m. m. har medvirket til, at spillet i toppen nok ligger under gennemsnittet før olympiaden i London, men dette vil være en overgang, og selvom **FREM** er den klub, der mistede flest spillere til professionalismismen, er tilgangen saa stor, at det høje stade absolut maa kunne naas igen, navnlig hvis man efter min formening tager lidt hensyn til det ovenfor nævnte om træningen.

Bernhard Langvold.

Henri Olsen:

Skousen opstiller spørgsmaalet og giver selv svar daa en del af problemet, idet det jo ganske sikkert er rigtigt, at man er lige ved at blive for ensrettet i træningsmetoderne, og at man lægger alt for stor vægt paa at vinde turneringer fra drengene er smaa.

Nu kan det selvfølgelig ikke nytte at skyde alt for stærkt paa instruktionen, vi andre fik jo ogsaa instruktion i vores tid, men dengang havde vi større mulighed for at udvikle os naturligt i masser af uorganiseret spil, det være sig paa Eng-haveplads eller andre steder. Vi tilbragte jo bogstaveligt talt al vor fritid med fodbold, mens drengene i vore dage i det store og hele maa nøjes med de timer, der er dem tilmaalt i klubberne og saaledes næsten udelukkende spiller »organiseret«. Dette fører altsaa til, at man skal prøve at finde en form for træning, hvor drengene faar lov at udvikle deres egen stil, selvfølgelig skal man rette fejl, hvor det er muligt, men man skal, som sagt, lade drengene være hjulbenede eller kalveknædede, eftersom de er født.

Man kan vel ikke lære en senior meget mere teknik, end han allerede har lært, naar han rykker op, og efter min mening er det nu spillerens egen sag at udvikle det, han har lært. Det var saadan i gamle dage, at spillerne var paa banen, saa snart de havde tid, og her løb vi saa to eller tre og øvede os i alle de ting, som fodbold bestaar af.

Som wing kunne man en træningsaften mange gange sparke 100—200 hjørnespark, mens de øvrige forwards halv- eller helflugtede paa maal fra alle vinkler, det gør man ikke mere. Eller man kunne se et par spillere heade til en bold en time i træk, kort sagt: man trænede selv!

Øg mon ikke det er en mentalitetsændring, der skal til, før det bliver helt godt? Er det ikke saadan, at ungdommen, sammen med alle de goder de har i retning af forbedrede klubforhold, ogsaa har faaet den gale idé, at man skal nyde, før man yder noget?

Den dag det gaar op for spillerne, og de finder ud af at træne selvstændigt, saa finder fodboldspillet af sig selv tilbage til det gamle niveau, for materialet er selvfølgelig lige saa godt i dag, som det var i vore dage. henri olsen.

Leo Nielsen:

Spørgsmaalet „Hvad er galt i dansk fodbold“ vil jeg tillade mig at reducere til „Hvad er galt i københavnsk fodbold“. Jeg er af den overbevisning at provinsens hold stadig holder standarden fra før Olympiaden 1948. Nogle mener endda at provinsen er gaaet frem, og henviser bl. a. til de senere aars store jævnbyrdighed med hovedstaden. Jeg vil bestemt mene, at det er misvisende at bruge argumentet, jævnbyrdighed med hovedstaden, som maalestok for pro-

(Fortsættes side 10)

NEVERA-NEVERA-NEVERA

LIDT JULESNAK VED JONAS

TEGNINGER AF ^{FRANK} FUCHS

Saa staar vi da snart paa tærskelen til 1952, og saa er det olympiade-aar igen. Lad os indenfor klubben samle os om eet nytaarsforsæt:

Ingen Frem'ere til Helsingfors!

I de fire onde aar, der er slidt af siden markedet i London, ved hvilket Frem blev bortsolgt stykvis er det lykkedes at gøre Henningerne Jensen og Larsen og de andre smaa drenge voksne paa rekordtid. De er at ligne ved fortidens drenge paa landet, der maatte ud at tjene for karl i 7-aars alderen. De har spillet saa godt de kunne, og sommetider lidt bedre, og det skal de have tak for. Nu er de ved at være udlærte, og saa kan det ikke være meningen, at de til august skal afhændes til en eller anden macaronifabrikant i Turino, og at vi skal begynde forfra paa den ædle menneskeavl. Den tredie folkevandring bør nu være forbi.

Skal det endelig være, da lad italienerne faa hele førsteholdet, saa vi kan lukke Valby fuldstændig i nogle aar. Salg i løs vægt af spillere enkeltvis bør ikke mere finde sted.

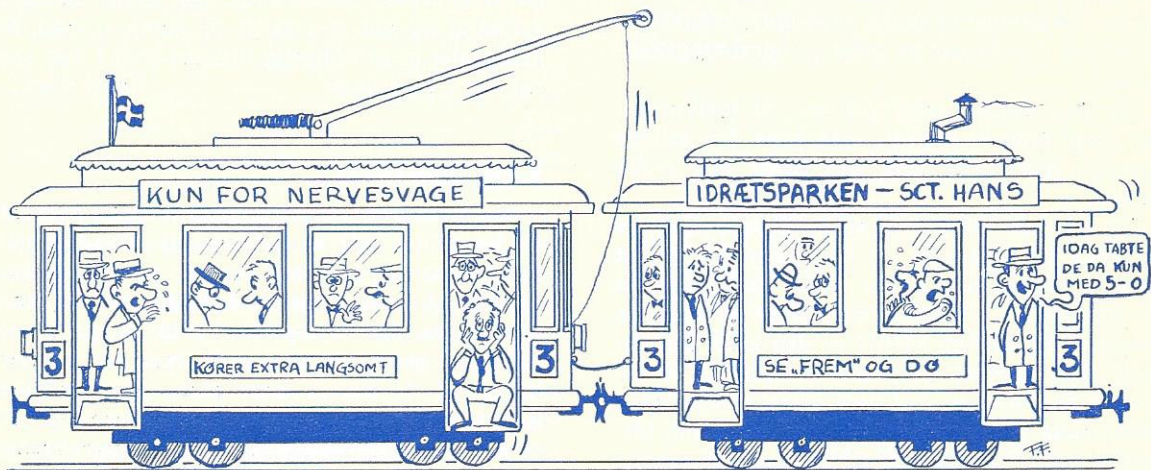
Kort sagt, vi har været nok i skoven, Skousen.

Vi Frem-sympatisører kan ikke mere. Fire aars nervepres har været for meget. Jeg kender personlig en af de mere prominente af vore støtter en hr. H. C. Hansen fra Ny Carlsbergvej. Han var Frem'er om søndagen og finansminister om hverdagen. Søndagens ulidelige spænding tog saa meget paa ham, at han ikke kunne passe begge dele. Saa gik han af som minister. Hvis nogen tror, det er løgn kan de spørge ham selv. Det er Vester 7727.

Nu ved jeg godt, at klubbens udmærkede formand har regnet nogle stykker ud, der skal mane spøgelseset i jorden. Han foreslaar nedrykningskampe. Kære Skousen, vi ønsker gerne at se nedrykningskampe f. eks. mellem A. B. og B. 93 eller 1903 og Køge, men vi frabeder os at se nogen, hvor Frem er med. I det hele taget tør det jo nok siges, at Skousens forslag ikke er særlig op-

løftende. Det svarer nærmest til, om kejser Napoleon den Store hele sit liv havde gaaet og tænkt paa nedrykningslaget ved Waterloo. Næe, ærligt talt, lad os ikke høre mere om det. Vi ønsker at se Frem i pokalfinaler og i afsluttende turneringskampe om hvorvidt, vi skal ende med 36

points eller med et par mindre. Atten gange to er nemlig seksogtredive. Det ved Skousen godt. Ellers kan regne det ud. Jeg gik i skole sammen med ham, og han var ret flink til tavleregning.

Næe, nok om alt det. Aksel A. Byrval er derimod inde paa det rigtige, naar han skriver, vi skal lave flere maal. Vore forwards er vokset op under krigen med alle dens restriktioner. Maaske

gaar de derfor med det kompleks, at maal er rationerede. Det er de ikke. Læs Byrvals artikel i sidste nummer med gode raad. Jeg har selv nogle flere:

1) Lav altid tre maal lige i starten helst som hat-trick, saa er de andre ti herrer friske til senere.

2) Lav tre til midt i halvlegen, nærmest for at være paa den sikre side.

3) Lad vores udmærkede maalmand deltage i scoringen under udspark. Der laves altfor faa maal paa den maade i landet, Henriksen.

4) Vær altid forud med en fire-fem maal ved pausen.

5) Forøg dette forspring i anden halvleg.

Jeg er temmelig sikker paa, at hvis man nøje følger disse — jeg synes selv — letfattelige anvisninger, da vil fremtiden være mere betrygget. Lad ikke længere linje 3 hjemad være et sanatorium for nervesvækkede Frem-tilhængere søndag eftermiddag. Det egner den sig ikke til. I har heldigvis vist i afvigte efteraar, at I kan noget. Tre sejre i træk lader sig høre. Men lad jer endelig ikke distrahere af disse fyre fra den nordlige omegn. Skovserne ved Gammel strand har i al hemmelighed fremelsket 11 grimme drenge under forklæderne, medens de tilsyneladende i al troskyldighed sad og solgte kogetorsk. Lad dem ikke fuppe jer engang til. For andet end fup var det ikke. Jeg siger: Ned med skovserne og frem med Skousens.

Jonas.

Boldkontrol i højeste potens

Det hændte i en af Englands landskampe, at *Finney* fra sin plads paa højre fløj sendte en centring ind foran maal, op røg *Stanley Mortensen*, og der var maal. Men Stanley M. tog sig til panden og rystede hovedet, og da historien gentog sig paa et hjørnespark fra *Finney*, spurgte denne *Stanley Mortensen*, hvad der var i vejen med ham.

»Aah«, sagde *Mortensen*, »dine centringer ligger saamænd godt nok, men der er bare en ting i vejen, jeg er vant til, at *Mathews*, naar han centrer, altid sørger for, at jeg ikke faar snøren i panden«.

h. o.

Five-a-side

Den aarlige five-a-side turnering spillede søndag den 9. decbr., og trods det modbydelige vejr fra morgenstunden mødte 70 spillere op. Det var altsaa 14 hold, og de fik en formiddag ud af det. Efter et par timers forløb var vinderne kaaret, det blev *Bent Jørgensen*, *Mogens Gebuhr*, *Peter Hansen*, *Finn Jørgensen* og *Bent Nødskov Jensen*. Præmien var en fed and til hver saa er vi da sikre paa, at nogle af os kan faa andesteg til jul.

FRANK
FØRSTEL

Historie uden ord!

vinsiansk fremgang, dertil et københavnsk fodbold for svagt kørende efter areladningen syd paa.

Det var jo hovedsageligt københavnske topspillere der „tog billetten“, og værre endnu, det var angrebsspillerne der var efterspørgsel paa. Ja, men de store klubber maa da have reserver lige til at gaa ind og udfylde hullerne, mente mange. Det havde klubberne ogsaa, **tildels**. Tildels, fordi klubbernes 2den holdsspillere nu en gang ikke er saa stærke som 1ste holdsspillere, der ydermere er i landsholdsklasse.

Her er det jeg vil komme med mine betragtninger hvorfor københavnsk fodbold ligger paa saa lavt et niveau som tilfældet er.

Mon ikke lederne og trænerne i de ramte klubber, nu da angrebet pludselig er blevet svækket, har gjort alt for at styrke forsvaret. Jeg tror, at nedrykningsspørgsmaalet lagde sin klamme haand paa lederne og trænerne da „stjerne“ forsvandt.

Havde man i stedet for at **koncentrere sig om forsvaret**, intensivt trænet og helliget sig de nye angrebsspillere og derigennem forsøgt at oparbejde et **nyt og slagkraftigt angreb**, havde det efter min mening staaet anderledes til i dag.

I de dage da spillerne rejste syd paa, **glemte vist mangen en leder og træner** parolen: Et godt angreb er det bedste forsvar!

Til spørgsmaalet „Hvorfor kommer der langt færre virkelige talenter frem i disse aar“ er mit svar: Virkelige talenter vil der altid jævnlige rykke op fra ungdomsafd. Men er der i øjeblikket grobund for disse talenter paa vore hold som før i tiden? Jeg mener bestemt nej.

Et nok saa stort talent i 18—19-aars alderen vil i dag faa meget svært ved at **virke mere end ordinær**, naar hans medspillere ikke har det format der nu en gang skal til for at **hjælpe og støtte** en ung spiller den første svære tid paa et 1ste hold.

En anden ting som jeg synes kan være aarsag til talenternes sjældnere aabenbarelse, er de **unge menneskers mentalitet** nu om stunder. Mig forekommer det at den sande klubfølelse ikke er nær saa fremherskende som tidligere. De unge mennesker som maaske ikke i første omgang er kommet i rampelyset, men alligevel maa betegnes som talent mister mange gange hurtigt ambitionerne for at avancere og luller sig ind i den forstillelse, at han ikke ønsker at spille paa 1ste hold, for paa 2den og 3die hold kan man træne naar det passer en, og saa er det mere leg.

Det er naturligvis ravruskende galt. Her maa en leder eller træner gøre alt for at faa saadan en ung mand paa andre tanker, og lykkes det ikke, maa han placeres paa et lavere hold, saa andre unge kammerater, med maaske mindre talent men med ambitioner og lyst til at gøre noget ved træningen, kan komme til.

Til slut vil jeg som instruktør i ynglingeafd.

og med det indblik jeg har i ungdomsarb. i boldklubben „Frem“ udtale, at **klubben behøver ikke at nære betæneligheder for fremtiden hvad talenter angaar**; og der skal blive passet godt paa dem, saa de af aare kan blive værdige afløsere til vort 1ste hold.

Leo Nielsen.

Pauli Jørgensen:

Indlederen mener, at man i diskussionen om dansk fodbolds ringe standard ikke er kommet ind paa det væsentlige: spillets destruktive karakter, sammenlignet med tidligere tiders konstruktive — og siger, at spillet er blevet mere forsvarsbetonet efter 3 backssystemets indførelse i aarene 1932-33.

Jeg kan ikke give ham ret heri, og ingen faar mig til at tro, at man kan skyde skylden paa det hovedløse spil, man ret ofte bliver præsenteret for, over paa noget bestemt system, enten dette er nyt eller gammelt. Nej, grunden til utilfredsheden skal findes helt andre steder!

Naar V. S. nævner en masse engelske hold og en mængde engelske spillere fra før krigen, som viste os, hvordan fodbold kan spilles, naar det spilles rigtigt, saa vil jeg lige nævne, at alle disse hold siden 1932 har spillet efter 3 backsystemet, og de viste os dog et spil, der staaer en hel klasse over det, vi har set her paa pladsen efter krigen (Tottenham undtaget), og naar vi saa tænker paa det hold af stjerner, Arsenal troppede op med her i 1939, og som selvfølgelig ogsaa spillede moderne, kan vi vist — for Englands vedkommende — være enige om, at det ikke er det destruktive spil, der er aarsagen til englændernes mindre gode spil i efterkrigsaaarene. Vi er alle klar over, at der selvfølgelig maatte komme en tilbagegang i britisk fodbold, som følge af afgang under krigen, og denne tilbagegang har ogsaa været tydelig, men da jeg saa Tottenham spille i »Parken« i foråret, var det en stor oplevelse for mig at se, hvor dejlig fodbold, dette hold spillede, og det viser, at tiden før England atter kan indtage pladsen som den førende blandt verdens fodboldnationer ikke er langt borte.

For Danmarks vedkommende ligger landet omtrent lige saadan med hensyn til før krigen. Herhjemme er der meget tit blevet spillet fin fodbold, og der opnaaedes mange gode resultater, som kulminerede med sejren i DBU's jubilæums-turnering. At der under krigen sporedes nedgang i spillets kvalitet var ikke underligt, da normalt samkvem med andre lande var afbrudt, men straks efter krigen kom vi atter til kræfter og blev endda saa godt spillende, at vi vandt bronze i London. Det var fint klareret og var resultatet af godt og samvittighedsfuldt forarbejde i forbindelse med en glimrende teknik og en straalende vilje til at gøre en indsats og vinde. Ogsaa alle disse hold spillede efter 3 backsystemet og spillede godt, saa vi kan vist godt forlade den almindelige og af pressen saa ofte fremhævede teori om, at det er 3-backsystemet, der ødelægger

dansk fodbold, og i stedet prøve at finde en anden årsag til det daarlige danske spil.

Desværre havde den vundne medalje i London til følge, at vi mistede en mængde spillere, og det er savnet af disse topspillere, der gør, at spillet herhjemme ligger saa langt nede — paa et plan, vi aldrig før har set. Det er jo særlig københavnske spillere, der rejste sydover, saa selvfølgelig er det gaaet værst ud over de københavnske klubber. Det er derfor ingen tilfældighed, at det er disse klubber, der spiller mest under deres sædvanlige standard, medens derimod provinsens hold klarer sig forholdsvis bedre.

For vor egen klubs vedkommende har vi jo næsten skiftet vort hold helt ud de sidste 3 aar — 5 spillere til Italien og 4 paa grund af alder — og det kan selvfølgelig mærkes paa spillet kvaliteten, idet de unge, som er kommet frem, endnu ikke helt er opgaven voksen, og saa rejser spørgsmaalet sig: HVORFOR er de unge ikke bedre? Har vi forsømt opdragelsen i de yngre afdelinger, saa spillerne ikke er gode nok, naar de bliver seniorer, eller er spillerne gode nok, men staar i stampe, naar de kommer op? At vi ikke faar flere storspillere frem i disse aar, tror jeg, begge afdelinger maa tage skylden for, før var det jo ikke ualmindeligt, at vi fostrede flere landsholdsspillere samme aar, som vel at mærke kunne holde deres plads paa landsholdet en lang række kampe, medens vi nu er glade, naar vi faar en enkelt med paa B-landsholdet.

Flere af klubbens ledere og medlemmer vil nikke genkendende til det, jeg nu fremsætter her. Thi allerede for flere aar tilbage pegede jeg paa de skavanker, som først nu bliver taget op til drøftelse i medlemsbladet.

Selvfølgelig er det godt at have gode trænere til yngste afdeling, og vi er her i klubben heldigvis i den situation at have en del ganske glimrende instruktører, hvoraf de fleste har gennemgaaet DBU's kursus, enkelte har endda faaet prædikater: rigstrænere. Men fordi man er uddannet paa kursus paa Gerlev — eller andetsteds — kan man ikke flytte de samme metoder, man lærer dér, over i den daglige træning med drenge, for saa opnaar man bare at faa en række hold af lige daarlig — eller god — kvalitet ud af det. Gaar man frem direkte efter det, man lærer paa disse kursus, og det har jeg indtrykket af, saa lærer man f. eks. alle drenge at sparke ens, at stoppe bolden paa samme maade, at løbe ens med indersiden, eller omvendt — og saa videre i samme retning den ene træningsaften efter den anden!

Dette er selvfølgelig ravruskende forkert og kvæler alt, hvad der er af individualisme hos drengene. Selvfølgelig skal en dreng, der normalt behandler sin bold perfekt med ydersiden af foden — jeg tænker her paa pasninger til medspiller — ikke tvinges til at gaa fra denne facon over til anden, som er mere kejtet for ham, men han skal tværtimod hjælpes, saa han faar sit favoritstød gjort endnu mere solidt og sikkert, for

selvfølgelig er et maal, flugtet ind med ydersiden lige saa godt, som er det sat ind med vristen. Jeg har den ganske bestemte mening, at den megen tilrettelæggelse af træningen indenfor bestemte rammer for yngste afdeling gør sit til, at drengene ikke faar lov til at udvikle sig i den for hver enkelt dreng bedst egnede stil. Naturligvis maa instruktørerne gribe ind, hvis en dreng f. eks. kun kan bruge eet ben, eller hvis de er bange for at heade, og saa er det en given sag, at der maa sættes mere ind paa at lære drenge at spille positionsspil. Det bør de kunne næsten til fuldkommenhed, naar de bliver seniorer.

Hvad angaar om spillerne staar i stampe, naar de er kommet op, vil jeg sige, at mange af de nuværende 1. holdsspillere har skuffet mig, ikke saa lidt, ved ikke at naa videre. Jeg har selv haft flere af dem under mig, da jeg var træner for ynglingene, og jeg har fulgt andre af dem paa deres vej opefter, men ingen af dem er naaet til det, som jeg troede, der ville blive en naturlig følge af deres kunnen dengang. Skal vi se lidt paa hvorfor? Ogsaa for deres vedkommende er træningen lagt i ganske bestemte rammer, der ikke afviger meget fra den ene uge til den anden. Det har undret de fleste af os »gamle« spillere, hvorfor man har sløjft træningen mellem 1. og 2. hold til 2 maal med støvler, og i stedet indført træning for hvert hold for sig med hver sin træner! Nu har man opnaaet, at disse 2 hold hver for sig 2 gange om ugen løber og »nips« i stedet for at faa rettet de fejl, som blev aabenbaret hver gang 1. hold spillede paa »parken«. Det var altid og har altid været Frem's store styrke, at vi havde vore 2 ugentlige træningsaftener, hvor klubbens 22 bedste spillere mødtes, og hvor vi kunne føle hinanden paa tænderne og lære det, vi ikke kunne om søndagen. Der er ingen tvivl om, at grunden til Frem's mesterskaber er lagt tirsdag og torsdag aften, naar mange hundrede mennesker paa den gamle bane kom for at se kampene mellem 1. og 2. hold — for der var kamp hver gang! Ligeledes savner jeg spillernes lyst til at træne for sig selv, eller skal vi sige 3 eller 4 sammen. Det ser man aldrig mere. Naar træningen er slut, gaar alle spillere ind, og ingen kunne tænke sig at tage en time ekstra for at opøve forskellige svagheder, som f. eks. øvelser paa skydeskiven. For vi har virkelig en skydekive, der er ganske glimrende, og vi har ogsaa en skydegaard, som er fortrinlig, men aldrig ser man en spiller bruge den!! Og for vor træner synes det ikke at have nogen interesse, om spillerne kan skyde eller ej. Jeg mener, at træningen med skydeøvelser er blevet forsømt, og jeg kan kun helt og holdent slutte mig til det indlæg vor gamle træner, *Axel Byrval*, havde her i bladet for nogle maaneder siden, hvor han red sin gamle kæphest: skydeøvelser. Find det nummer frem (november) og læs det godt igennem, og gæk saa ud og gør, som *Axel Byrval* foreskriver, saa vil I faa mere fornøjelse af spillet paa maal.

Saa har jeg lagt mærke til, at hver gang Frem har et indkast, bliver det afleveret til en mod-

stander. Ingen faar mig til at tro, at en spiller, der har faaet det banket ind i sit hoved, træningsaften efter træningsaften, at bolden skal kastes, saa en medspiller kan faa videre spil med det samme, kan glemme dette, naar han kommer paa banen.

Da jeg vel ikke kan optage hele medlemsbladet, ligesom det heller ikke er min mening her at komme ind paa alle de fejl, der er (set fra min side), kunne jeg tænke mig at foreslaa den ærede bestyrelse og spilleudvalget at indbyde os gamle spillere, som stadig holder kontakten med klubben vedlige, til at deltage i et spillermøde, hvor de forskellige problemer kunne blive drøftet.

Personlig synes jeg, at kravet om kondition og atter kondition er ved at komme ind paa et galt spor, for mange har den opfattelse, at man kun kan komme i god kondition ved at løbe saa og saa mange kilometer, og saa er sagen jo netop den, at jo flere boldøvelser man gør (vel at mærke, hvis der bliver gjort et virkeligt stykke arbejde ved disse øvelser), jo bedre — og i hvert fald ligesaa god — bliver konditionen, og paa kortere tid, og saa opnaar man jo samtidig at dygtiggøre sig og blive fortrolig med bolden, og det kan jo kun gavne i kampene. Alene af den grund mener jeg, at DBU selvfølgelig burde have en fodboldtræner til at tage sig af spillernes forberedelse til olympiaden, og ikke en atletikmand, selv om denne er nok saa dygtig.

Pauli Jørgensen.

Og meget aktuelt har vi klippet følgende fra Aa Bs medlemsblad:

Navnlig i de sidste 10 aar har landets forskellige fodboldklubber sat alle sejl til for at højne drengenes og juniorens fodboldspil i teknisk henseende. Dyre trænere er sat ind paa dette raamateriale, hvis moralske oprüstning er blevet varetaget af særligt egnede klubmedlemmer. Resultatet af disse bestræbelser er en tilgang til juniorafdelingerne, der faktisk i øjeblikket er ved at sprænge klubbernes rammer, som savner side-stykke i dansk fodbold. Det er rent logisk saadan, at jo større et ungdomsmateriale er, jo større chancer er der for at opfostre de for klubben saa livsvigtige 1. holdspillere.

Saa er spørgsmaalet bare, om disse chancer er udnyttet. Vi synes det ikke. Juniortræningen er

kommet ind i en blindgade, fordi man tager for lidt hensyn til drengenes skabertrang paa fodboldbanen. Vi finder det saaledes helt forkert, at de smaa juniorens trænere efter fastlagte mønstre. De skal have en bold og selv opleve, hvilke vidundere, der kan laves med den. Hvis man vil give dem elementære boldøvelser, maa disse indskænkes til et minimum. De skal vises af træneren, men ikke bankes ind som i en eksamensskole.

Efter vor opfattelse er vi naaet dertil, at mange spiller pænt fodbold, mange flere end tidligere, men desværre er der ogsaa færre, der spiller stærkt og farvet fodbold.

Spillere i dag synes skaarer over en læst. Deres individuelle særpræg (af visse trænere betegnet som unoder) er pillet ud af dem. De er blevet alt for bundet af retningslinier udtænkt af andre til, at de tør lave noget paa egen haand. Nydeligt fodbold at se paa maaske, naar det glider, men hvor er den overraskende dribbling, det pludselige skift, skuddet paa maal osv.? Det er næsten helt væk. Det kvæles paradoksalt nok af de samme trænere i ungdommens vaar, som senere forsøger at puste det i de voksne spillere igen. **ok.**

En ældre tidligere 1. holds spiller, der har haft lejlighed til at læse ovennævnte artikel, ringede mig op og udtalte sin mening om spørgsmaalet saaledes:

I de senere aar har tilgangen til juniorafdelingerne i alle landets klubber været meget stor. Som følge deraf har de forhaanden værende lærerkræfter ikke kunnet give drengene tilstrækkelig instruktion i øvelser med bold — en stor del af lærerne skønnes ejheller at være i stand dertil — selv om de har ofret nogle dage paa DBU's kursus.

Drengene skal lære boldøvelserne i alderen 10—14 aar — det er ikke saa svært at finde ud af, hvilke drenge der er »bold« i — disse skal udtages til særlig undervisning. Resultaterne i drengeturneringerne maa for læreren være af underordnet betydning; det gælder først og fremmest om, at de spillere, der i 19 aars alderen overgaar til seniorafdelingen, kan behandle bolden. Seniortræneren skal nok bringe dem i kondition og lære dem spillets taktik, hvis han er sin plads voksen. **S.**

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Aarets Guldnaale

Carl Petersen

Leif Knudsen

Albert Olsen

Seniores

Første halvdel af turneringen 1951—1952 er nu spillet til ende, og vi kan i det store og hele være tilfreds med vore stillinger i rækkerne, men hermed er ikke sagt, at vi kan være tilfreds med spillet, det kan vi nemlig langt fra. Men der har dog været lyspunkter, og for at tage førsteholdet at begynde med, saa har dette i hvert fald i vore udekampe vist, at de kan og vil kæmpe.

Det kunne maaske være paa sin plads at korrigere de stærkt lokalprægede referater af kampene i provinsen; vi saa her i omtalerne af disse kampe, at det var et ganske usædvanligt held, at vi havde vundet disse kampe. Sludder og vrøvl. Som jeg allerede skrev sidste gang, var sejren over »1909« fuldt fortjent, selv om vi kun spillede godt i første halvleg, og i Esbjerg burde sejren have været større. Endelig sejren i Køge, her blev det gjort til, at »Køge« havde en svag dag, men der var for os, der var med dernede, ikke skygge af tvivl om, at »Køge«s svage dag udelukkende skyldtes, at vore spillere i den kamp med det samme satte sig paa modstanderne. Dette skyldtes, at vore fløjhalvs og innerwings straks fra starten fik greb om spillet, og da resten af holdet fulgte godt med, resulterede det i det spil, vi altid har prædikeret for holdet, nemlig aabent spil med udnyttelse af vore wings og med stadige skift fra side til side.

Naar hertil kommer, at positionsspillet var langt, langt bedre end i tidligere kampe i efteraaret, saa maatte resultatet blive godt, og det glædede alle de mange »Frem«-tilhængere, som var taget til Køge, endelig at se en velspillet kamp, en kamp med kvikt og hurtigt spil, vel at mærke hurtigt derved, at hver enkelt hele tiden tog en formaalstjenlig placering, og ved at pasningerne kampen igennem, hvad enten de var

korte eller lange, var præcise og tilpas kraftige. Og lad mig saa tilføje, at Køges bane var ideel at spille paa, og det har jo ogsaa sin betydning.

Af vore kampe i »Parken« spillede holdet vel bedst i den mod »Skovshoved«, men det er jo næsten en forbrydelse ikke at kunne omsætte saa stor overlegenhed i spillet til maal. Kampen mod »1903« blev, som saa mange af vore tidligere kampe mod disse modstandere, en skrækelig forestilling, men pointsene reddede vi altsaa, og det samlede udbytte blev altsaa 10 points i efteraaret, dette gav os en 3. plads, men spillerne maa passe paa ikke at føle sig tilfredse hermed, der er stadig god mulighed for en bedre placering.

Tilfreds! Ja, en af spillerne spurgte mig umiddelbart efter Køge-kampen, om jeg nu var tilfreds, og hertil maatte jeg svare, at jeg vel var tilfreds med denne kamps spil og resultat, men at jeg iøvrigt aldrig blev tilfreds. Den paagældende spiller syntes aabenbart, at jeg var lovlig svær at stille tilfreds, men her faldt Leo Nielsen ind og bemærkede, at en spiller heller aldrig burde være tilfreds, da der jo altid var noget, der kunne blive bedre.

Og her er vi ved det punkt, hvor jeg meget kraftigt vil gøre spillerne opmærksom paa, at vi for et aar siden havde *elleve* points i efteraaret, og at holdet lullede sig selv ind i den tro, at det gik nok af sig selv med at faa en hel del til foraaaret. Det gik, som vi alle ved, helt anderledes, og jeg tror nu, at alle spillerne forstaar betydningen af aldrig at være helt tilfreds; er man det, bliver det let til en hovedpude, hvorpaa man falder i søvn, og det kan foraarsage, at man bliver udsat for en kedelig opvaagnen, ja maaske sover for længe.

Hvad vore øvrige hold angaar, saa synes jeg, at disse har opnaaet ret gode resultater, naar man tager i betragtning, at det ogsaa her maa have sin tid at naa tilbage til den gamle spillestandard.

2. hold ligger paa andenpladsen, og holdet kunne nemt have været helt i toppen, hvis ikke det i nogle kampe havde droppet points, som faktisk var hjemme, jeg behøver blot at minde om kampen mod »1903«, hvor en føring paa 3—0 i de sidste tyve minutter blev til 3—4. Det var for daarligt, og det er nødvendigt med større koncentration, hvis man vil vinde turneringen, og det er jo det, alle hold stræber efter.

3. hold ligger paa førstepladsen, og det er et resultat af godt sammenhold og lyst til at spille bold, og resultatet er saa meget mere rosværdigt fordi man ved, at holdet var ude for nogle slemme uheld med spillerne i løbet af sæsonen. Det er ogsaa et glædeligt tegn, at de unge spillere, som ved disse uheld fik chancen, viste sig at vokse med opgaven.

4. hold har saa ofte været vort smertensbarn, og det er ved at blive det igen; men det er egentlig mærkeligt, at dette hold kun er nr. 8, naar man ser det paa papiret, gør det et ret stærkt indtryk, og jeg vil tro, at holdet med lidt »tur« kan avancere nogle pladser i foråret.

5. hold klarer sig fint og ligger som nr. 3, og holdet skulle have store chancer for at slutte med en god placering, men det har ogsaa en gammel strateg som Svend Frederiksen til at sætte facon paa det.

6. hold a, ja det fortsatte turneringen ud med at snakke deres modstandere ihjel, men ind imellem al deres snak fik det dog ogsaa tid til at spille bold, og vore unge spillere kunne faktisk lære en hel del af at se disse gamle drenge spille bold. Nogle af dem er ganske vist blevet »noget« brede i det, men de ved, hvordan spillet skal spilles, og de er virkelig i stand til i mange tilfælde at udføre deres hensigter. Navnlig burde vore forwards ved lejlighed kigge paa holdet, jeg har et par gange i efteråret set det i funktion, og den ene gang scorede det fem maal i løbet af et kvarters tid og demonstrerede, hvor let det egentlig er.

6. hold b er numer 8 af 12 hold, og det skal siges, at dets placering med bare normal »tur« i den havde været betydelig bedre, men det skal nok komme, blot holdet fortsat holder sammen, og jeg venter at se det avancere, naar anden halvdel af turneringen afvikles.

Alt i alt maa man saaledes sige, at seniorafdelingen har klaret efteråret saa nogenlunde efter forventningerne, men det kan blive bedre endnu, blot ingen er tilfredse med det opnaede, for det kan nemlig blive bedre endnu.

Spilleudvalget ønsker at sige spillerne tak for aaret, der gik, vel har I ikke altid været enige med os om holdenes sammensætning, men i det store og hele er alting gaaet gnidningsløst, og navnlig har det været os en fornøjelse at se alle vore unge spillere gøre en indsats, selv om nogle af jer nødvendigvis maatte starte langt nede i rækken.

Vi ønsker alle spillerne en god jul og haaber paa et godt og fremgangsrigt 1952. h. o.

✧ Ungdomsafdelingen ✧

Turneringen for efteråret 1951 er afsluttet og første afdeling af turneringen 1951—52 er færdigspillet. I det store og hele kan vi være tilfredse med holdenes placering. 5 hold paa førstepladsen og resten pænt placeret i den bedste halvdel, og ingen i bunden. Dertil kommer, at vi er med i pokalturneringen i alle tre rækker (Yngl.-junior og drenge) i modsætning til sidste aar, hvor alle tre hold blev slaaet ud i efteråret.

Nu maa vi blot haabe, at I gør en indsats i vinterens træningsarbejde saa vi faar mindst to hold i pokalfinalerne, hvad vi bør kunne uden held. Det er værd at bemærke, at vi sidste foraar spillede betydeligt bedre end om efteråret, og at samtlige hold i ungdomsafdelingen bevarer eller forbedrer deres placering i turneringen — et resultat, som udelukkende skyldes vinterens træningsarbejde.

Vintertræningen paa skolerne

Træningen slutter fredag den 14. december og begynder igen mandag den 14. januar 1952.

Jeg maa gøre jer opmærksom paa, at ogsaa vi er underkastet skolernes reglement: Det er strengt forbudt at køre paa cykel i skolegården og at benytte boldene i omklædningslokalet. Overtrædelse vil medføre øjeblikkelig udvisning resten af sæsonen.

Ynglingeafdelingen

Holdene i efteråret er betydelig bedre placeret end sidste aar ved samme tid. Det tekniske er ogsaa betydelig mere fremherskende, hvad der er det mest væsentlige. Paa 1. og 2. ynglinge, som bestaar af ganske gode boldspillere, er en hel del af første aargang. Det samme gælder for saa vidt ogsaa for 3. a-hold. 1. holds placering i midten af rækken er faktisk en daarlig maalestok for holdets kvalitet rent fodboldmæssigt. Her er det blot kræfterne og konditionen der mangler. Men det kommer til næste aar, naar gutterne er vænnet til den længere spilletid og det forøgede tempo.

2. hold ligger i toppen, og kun et par kedelige uheld, (afbud og beskadigelse af spillere under et par kampe) er aarsag til, at holdet ikke er nr. 1.

3. a-hold har scoret maksimum, 9 kampe 18 point. Det er flot!

3. b-hold derimod ligger i den daarlige halvdel af rækken, men da jeg ved, at der bliver arbejdet godt med træningen, avancerer dette hold ganske givet til foråret.

Godt nytår ønskes jer alle i ynglingeafdelingen. Leo Nielsen og Willy Scheel.

Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

3. og 4. drengehold A

3. A. Som det maske vil huskes fra forrige nummer af medlemsbladet laa 3. drenge med lutter sejre i 7 kampe. Holdet vandt ligeledes sine to sidste kampe over B 1903 med 6—1 og over KB med 4—2. I kampen mod B 1903 kneb det lidt, en overgang stod det saaledes 1—1, men 2 udmærkede maal af venstre wing knækkede 1903. Som jeg har skrevet det før, er det ganske ufatteligt, at der spilles turneringskampe paa den bane, der her blev spillet paa. Alt det, man forsøger at lære drengene falder helt til jorden.

I kampen mod KB kom holdet ret hurtigt bagud med 0—1, hvorpaa de i en haandevending scorede tre gange, og saaledes burde have haft kampen i sin hule haand; men i stedet skete det, at KB kom i gang og udspillede os i 2. halvleg. De kom op paa 2—3 inden vor halfback scorede paa et dejligt langskud, saaledes at kampen endte 4—2 til Frem.

Holdet er saa færdig i efteraaret og ligger paa en smuk 1. plads med 9 kampe, 18 points og en score paa 50—3. AB ligger nærmest med 9 kampe og 15 points. Holdet har vist et udmærket spil i kampene, og er ret overlegen i rækken paa alle omraader.

4. a. 4. drenge stod desværre ikke distancen, idet kampene mod Vanløse og Hvidovre begge blev tabt. Mod Vanløse blev resultatet 1—2 og Hvidovre 0—2.

Disse to resultater bør dog kommenteres. Det er en vel udbredt kotume blandt klubberne, at holde et hold samlet, som f. eks. er rykket samtidig op fra lilleput-afdelingen; vi selv gør det samme. Jeg mener blot, at man bør sætte de bedste hold højest, saaledes at man ikke risikerer, at komme til at spille mod et hold, der beviseligt hører hjemme højere oppe. Vanløse har et stærkt 4. drengehold, det burde blot spille som 2. drengehold, det er der, det hører hjemme. Ingen skal fortælle mig, at Vanløse har et 4. drengehold, der er klart overlegen over for KB, AB og Frem. Jeg kan lige nævne, at vort 5. drengehold slog Vanløses 3. drengehold med 2—0, de spiller i samme række. Mod Hvidovre gentog det samme sig. De spiller ligeledes med et hold, der beviseligt ikke hører hjemme der. Deres 3. drengehold har tabt alle deres kampe, Svend Pedersen og undertegnede konstaterede

det ved opslag i klubbens lokale, medens 4. drengehold har vundet alle sine.

Jeg skriver ikke dette for at undskylde nederlagene, for hvis det er den maade ovennævnte klubber vil vise resultater paa, er det dem vel undt. Jeg syntes blot, at det er synd for drengene.

Jeg vil lige til sidst præcisere, at det hold, vi holder sammen, spiller som 2. drengehold. Jeg saavel drengene som klubben faar mest ud af dette. Vi arbejder nemlig paa langt sigt, og ikke for at vinde en 4. drengeturnering.

Arbejdet i gymnastiksalen vil jeg komme nærmere ind paa i næste nummer.

Til slut vil jeg ønske jer alle en rigtig hyggelig jul. Povl. V. Olsen.

3. og 4. lilleput

3. lilleput tabte her i efteraaret kun 1 kamp og vandt resten og overvintrer som nr. 2 i turneringen.

4. lilleput er ubesejret og er nr. 1 i turneringen.

Vintersæsonen tilbringer vi i gymnastiksalen, og der er 100 % tilslutning, og drengene gaar op i det med liv og lyst.

Til slut vil jeg ønske alle putterne en god jul og et godt nyttaar. Sv. Pedersen.

K.B.U.s turneringer

Efteraar 1951

K. S. I:

1. AB	9	5	3	1	36—15	13
2. Frem	9	5	2	2	22—15	12
3. ØB	9	5	2	2	16—19	12
4. Fremad A ...	9	4	3	2	21—14	11
5. KB a	9	3	3	3	22—18	9
6. B 1903	9	4	1	4	27—29	9
7. KFUM	9	3	3	3	20—24	9
8. B 93	9	3	3	3	12—21	9
9. Brønshøj	9	2	2	5	7—16	6
10. KB b	9	0	0	9	8—30	0

M. I:

1. Frem	9	5	3	1	31—19	13
2. B 1903	9	6	0	3	38—26	12
3. HIK	9	5	1	3	21—20	11
4. B 93 a	9	4	2	3	20—20	10
5. B 93 b	9	5	0	4	21—23	10
6. SIF	9	4	2	3	12—14	10
7. AB a	9	3	2	4	13—16	8
8. KFUM	9	3	2	4	21—20	8
9. Hvidovre	9	2	1	6	17—22	5
10. AB b	9	1	1	7	17—31	3

A. I:

1. B 1903	9	8	0	1	36—15	16
2. Fremad A. b...	9	5	2	2	24—21	12

FREM'S SPILLEDRAGT

faas i klubben eller i

Klubbens Leverandør

Amagervej 11

Chr. 689

Chr. 14758

3. Fremad A. a...	9	4	3	2	20—12	11	5. Fremad A.	9	5	0	4	23—18	10
4. ØB	9	4	3	2	16—28	11	6. AB	9	2	2	5	18—23	6
5. HIK	9	4	1	4	34—25	9	7. ØB	9	0	6	3	12—20	6
6. KFUM	9	3	2	4	21—18	8	8. B 1903	9	2	2	5	11—21	6
7. Brønshøj	9	3	2	4	25—20	8	9. HIK	9	2	1	6	19—32	5
8. Frem	8	2	1	5	20—28	5	10. Brønshøj	9	1	2	6	11—26	4
9. AB	9	2	0	7	11—27	4							
10. KB	8	1	2	5	12—25	4							

B. I:

1. Fremad A.	9	7	2	0	45—11	16
2. AB	9	6	0	3	39—18	12
3. Frem	9	5	2	2	22—22	12
4. Brønshøj	9	5	0	4	23—22	10
5. B 93	9	3	3	3	29—25	9
6. SIF	9	3	3	3	20—24	9
7. B 1903	9	4	0	5	28—27	8
8. KFUM	9	2	2	5	20—46	6
9. HIK	9	2	1	6	19—25	5
10. ØB	9	1	1	7	11—30	3

C. I:

1. Frem a	6	6	0	0	39—10	12
2. Hvidovre a	6	5	1	0	20—8	11
3. KFUM	6	3	2	1	19—16	8
4. ØB	6	4	0	2	22—24	8
5. SIF	6	3	1	2	18—15	7
6. Fremad A. a .	6	2	2	2	21—14	6
7. KB	6	2	2	2	17—15	6
8. Frem b	6	2	1	3	22—19	5
9. Grønshøj	6	2	1	3	15—18	9
10. Fremad A. b .	6	1	0	5	6—33	2
11. HIK	6	1	0	5	11—22	2
12. Hvidovre b	6	0	0	6	7—21	0

Ynglinge I, gruppe a:

1. KB	9	8	0	1	32—13	16
2. B 93	9	7	1	1	25—9	15
3. Frem	9	5	1	3	23—21	11
4. KFUM	9	5	1	3	22—13	11

Ynglinge II, gruppe a:

1. KFUM	9	6	2	1	27—16	14
2. Frem	9	4	3	2	26—19	11
3. B 93	9	4	3	2	20—14	11
4. ØB	9	4	3	2	15—14	11
5. HIK	9	4	3	2	20—10	11
6. B 1903	9	3	4	2	19—9	10
7. AB	9	4	2	3	42—16	10
8. Fremad A.	9	2	2	5	20—19	6
9. KB	9	2	2	5	13—20	6

Ynglinge III:

1. Frem a	9	9	0	0	45—13	18
2. KB a	9	6	1	2	43—12	13
3. Fremad A.	9	5	0	4	21—28	10
4. B 1903	9	5	0	4	25—22	10
5. KFUM	8	5	0	3	26—6	10
6. KB b	9	4	0	5	19—29	8
7. ØB	9	3	0	6	13—40	6
8. Frem b	9	3	0	6	14—34	6
9. VIF	9	2	0	7	16—33	4
10. HIK	8	1	1	6	13—18	3

Paa grund af pladsmangel ser vi os nødsaget til at udskyde resten af resultaterne til næste nr.

Medlemsbladet siger tak for aaret, der er gaaet, og ønsker alle medlemmerne, vore venner og læsere en god jul og et fremgangsrigt og lykkeligt nytjaar.

N.C.-TRYKKERIET

(NØRREBROS CENTRALTRYKKERI)

SCANDIAGADE 12 . KØBENHAVN SV
 CENTRAL 16.505

Medlemsbladet: Ansvarshavende redaktør V. Skousen.

N.C.-TRYKKERIET, KØBEN.